

Ο ΑΒΑΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΙΟΝ 4. Μαΐου 12.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆ.	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆ τουρκικῆ λίρα.	4.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Ροδακείου ἀριθ. 1 & 5.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων.
(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

Εἰδοποιήσις.

Γνωστοποιοῦμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.

» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς

» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.

Ἐπιδείγματα καὶ διάφορα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Αἱ παραγγελμαὶ γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀδελφικοῦ.

Παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιν εὐρίσκειται ὡσαύτως, τὸ γνωστὸν Γαλλικὸν Λεξικὸν τῆς Συνδιαλλέξεως καὶ Ἀναγνώσεως.— Τελευταία ἐκδοσις πλήρης, τόμοι 68 εἰς μέγα 8ος καλῶς δεδεμένοι· τιμὴ αὐτοῦ δραχ. 238 ἤτοι δραχ. 3—50 ἕκαστος τόμος.— Ὁ ἐπιθυμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἴδιον Κύριον Ποτιν, ἢ πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ Ἀδελφικοῦ.

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

Ἱστορημα

ἔκδοσις Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 3.)

Αἱ πρῶται ὄνειροπολήσεις.

Ἡ ὄραία Ἀνθή, καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν σύννοους καὶ σιωπηλῆ ἐφέρετο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, καὶ μόνον διὰ τῶν μονοσυλλάβων καὶ καὶ οὐ, ἀπεκρίνετο εἰς τὰς περισπούδους τῆς γραφίας μητρὸς τῆς ἐρωτήσεως· ἂν ἐκουράσθη, ἂν αισθάνεται ψύχος, ἢ ἂν διεσκέδασεν εὐαρέστως. Καὶ ὅτε ὁ γέρον ὑπηρετὴς ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ τῇ προσέφερε τὴν βοήθειάν του ἵνα καταβῆ, εἰσέτι ἐνθυμείται καὶ τῷ μένει ἀνεξήγητον, διατί ἡ νέα κυρία του νὰ τὸν ἀπωθήσῃ, ἐνῶ ἄλλοτε εὐμενῶς ἐδέχετο τὰς περιποιήσεις του; καταβάσα δὲ μὲ τὴν ταχύτητα διήλθε τοὺς διαδρόμους καὶ ἀνέβη τὰς κλίμακας, ὥστε μόλις ἡ νέα θαλαμηπόλος ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἢ δὲ γαῖα μήτηρ παρετήρησε τὸν καινοφανῆ αὐτὸν τρόπον τῆς θυγατρὸς, ἥτις συνήθως τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς στήριγμά της.

Τέλος ἀνελθοῦσα ἔσπευσεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς κόρης, καὶ εὔρε αὐτὴν μὲ λυτὴν κόμην, διότι ἀπέρριψεν ἤδη μακρὰν τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἔκειτο ἐπὶ καθέδρας ὡς πτηνόν, τὸ ὅποιον διαφυγὸν τὸν κίνδυνον τῆς καταδιώξεως ῥίπτεται καταγῆς μὲ πτέρυγας ἠνεωγμένας, βλέμμα ἀπλανὲς καὶ στόμα χαῖνον.

— Παράδοξον! διελογίζετο, τί παθαίνω· τὸ στήθος μου, ὦ! πόσον πάλαι· αισθάνομαι . . . ὦχ! ἀνέπνευσε, καὶ δάκρυ θαλερὸν, ὡς μαργαρίτης, ἐφάνη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἡδυπαθοῦς ὀφθαλμοῦ της.

— Εἰς καλὸ σου κόρη μου! τί ἔπαθες;

— ὦ! τίποτε, τίποτε καλὴ μου μητέρα, ἀπεκρίθη, καὶ ἐγερωθεῖσα ἐρρίφθη εἰς τὰς φιλοστόργους ἀγκάλας τῆς μητρὸς της, ἵνα κρύψῃ τὸ πρῶτον ἔνοχον ἐρόθημά της.

— Τίποτε! ἀλλὰ κλαίεις, τὸ στήθος σου πάλαι . . . ἡ καυμένη ἐγώ! ἀναπαύσου, ἀναπαύσου! καὶ τὴν ἄφησεν νὰ ἐπαναπέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς καθέδρας της.

— Δὲν εἶναι τίποτε σὲ λέγω, ἐπανελάθην ἡ κόρη δὲν ἠξεύρω πῶς ἐτρόμαξα ὅταν ἡ ἀμάξα ἤνοιξεν· ἔπειτα ὁ κόπος, ἐχόρευσα τόσῳ! . . . καὶ λέγουσα συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας της ὅπως συντρίψῃ εἰ δυνατόν τὸ διερχόμενον πρῶτον ψεῦδος . . .

— Ἀλλοίμονον ἢ καυμένη! χιλιάκις σὲ τὸ εἶπα μὴ χορεύεις τόσῳ παιδί μου, ἀλλὰ σύ . . . ὦ, ἢ νεότης! ποτὲ δὲν ἔννοεῖ τὴν βλάβην τῆς, καὶ τὴν ἐκ τούτου προξενουμένην ἀνησυχίαν εἰς τοὺς γέροντας γονεῖς.

Ἡ κόρη ἐμειδίασε καὶ ἐγερθεῖσα κατησπάθη τὴν θλιβομένην μητέρα τῆς, λέγουσα:

— Παρῆλθε μήτερ μου, παρῆλθε! μικρὰ συγκίνησις . . . ἰδὲ δὲν ἔχω τίποτε, τὸ στήθος μου δὲν πάλαι πλέον . . . καὶ ἔφερε τὴν νευρώδη χεῖρα τῆς γραΐας ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου στήθους τῆς. Οἱ δὲ φθαλμοὶ μου πόσον εἶναι εὐγνώμονες διὰ τὴν τόσῃν στοργὴν σου!

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ μὲν στήθος δὲν ἐπαλλε πλέον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς λαμπροὶ εἰς τὴν φύσιν των, ἔδιδον τὴν ἰδέαν τῆς μετὰ στιγμιαίαν ἀνεμοζάλην εὐδιαζούσης φύσεως.

— Ἐπειτα ὁ εὐεργετικὸς ὕπνος, μήτερ, θέλει μοὶ ἀποδώσει τὴν ἀνεσιν καὶ συμπληρώσει τὰς εὐχάς σου· αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην του, μὲ συγχωρεῖτε νὰ ἀναπαυθῶ;

— Τέκνον μου! ἡ εὐχὴ τῆς μητρός σου μετὰ σοῦ καὶ ἡ μακρὰ ψυχὴ τοῦ πατρός σου, ἧτις εἶναι ἐκεῖ καὶ ἀνέβλεψε τοὺς αἱματόεντας ὀφθαλμούς τῆς, διότι δάκρυα δὲν εἶχε πλέον, ἢ ταλαίπωρος— ἄς εἶναι, ὁ ἄγγελος φύλαξ σου. Καλὴ νύκτα παιδί μου· καὶ ἐναποθέσασα θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ ἰλαροῦ μετώπου τῆς, ἀπεσύρετο.

— Εὐγνώμονῳ μήτερ, ἔσο ἡσυχος, εἶπε, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

— Ἐλα, ἔλα Μαρία, ἀπέκδυσέ με γρήγορα· ἀνάθεμα! τοὺς χορούς ὦ! πόσον θέλω ν' ἀναπαυθῶ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἤρχισε τὴν συνήθη ἐργασίαν τῆς θεωροῦσα μετ' ἀπορίας τὸ ἔκτακτον τῆς Κυρίας τῆς, ἧτις τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλείστους ἀφῆθη εἰς τὰς ἐπιτηδεΐας χεῖρας αὐτῆς, ἐνῶ ἄλλοτε πόσας δὲν τῇ ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις ἀσημάντους καὶ ἐλαφράς

— Κυρία, ἐτελείωσα, ἐτόλμησε νὰ ἀπευθύνῃ.

Ἡ Ἄνθῃ ἠγέρθη σιωπηλῆ, ἐνεδύθη λευκότατον πλατὺν νυκτικὸν χιτῶνα, καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος ἦνοιξε τὰς πτέρυγας ὡς περιστερὰ καὶ εὐρέθη ἐντὸς τῆς μυροβολούσης φωλεᾶς τῆς, ἀφήσασα τὸ ἐπιφώνημα ἐκείνο, ὅπερ ὁ πληγωμένος ἐν τῇ ἐπιθέσει καταπραῦντικοῦ βαλσάμου, ἐκφωνεῖ

— Ἄ! ἄ! εὐρον τέλος τὴν ἀνακούφισιν τοῦ πόνου μου, ἀνεπαύθην!

Ἡ ταλαίπωρος! ἐπίστευεν, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀθώας ἐκείνης κλίνης ἐφ' ἧς τοσάκις ἐκοιμήθη τῶν νηπίων τὸν ὕπνον, ἤθελεν εὖρει καταφυγὴν τῶν συγκινήσεων τῆς, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ὅτι ἤθελον τὴν πλανήσει τὰ ἡδύτερα ὄνειρα. Ὅποια πλάνη τῆς παρθένου ἀθωότητος! Καὶ τῆς πλάνης ταύτης τὰς συνεπείας δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ . . .

Ἦδη ἐσυστρέφετο ἐντὸς τῶν ἡδυπαθῶν κλινοστρωμινῶν τῆς καὶ ἐκοπίζε νὰ λάβῃ τὴν κατάλληλον ἐκείνην θέσιν, ἧτις παρέχουσα τὴν ἀ-

νάπαυσιν προκαλεῖ τὸν ὕπνον, ἐνῶ ὁ νοῦς διατρέχει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος, καὶ περιίσταται πάντοτε, χωρὶς νὰ θέλωμεν, ἐπ' ἐκείνων, ἅτινα μᾶς ἐπροξένησαν, ἔστω καὶ κακὴν ἐντύπωσιν· ὅτε ἡ θαλαμηπόλος διευθετήσασα τὰ ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἐρχομένη νὰ ἐναποθέσῃ τὸ νυκτερινὸν φῶς, ἠρώτησεν ἡσύχως.

— Ἡ κυρία μου προστάζει τίποτε;

— Ὦ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἐντρομος, καὶ παλμὸς σφοδρὸς ἤχησεν ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς· διότι ἡ φαντασία μετέπλασε τὴν φωνὴν εἰς τὰς ἀκοάς τῆς.

— Ὦ! τὸ κακό μου! Μαρία· ἐτρόμαξα, μὲ ἐξύπνησες, μόλις μὲ κατελάμβανεν ὁ ὕπνος

Ἡ ταλαίπωρος! ἐνόμιζεν ὅτι κοιμᾶται καὶ ἤδη ὠνειρεύετο

— Ὑπαγε, καὶ πρόσεξε ἂν δὲν σὲ κράξω τὴν αὐγὴν νὰ μὴ μὲ ἐξυπνήσῃς· θέλω νὰ κοιμηθῶ πολὺ· μὰ πολὺ! ἀκοῦς;

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη καὶ ἡ Ἄνθῃ ἔμεινε μόνῃ· εἰς μάτην ἐστρέφετο καὶ ἐσυστρέφετο· εἰς μάτην ἐκλείε μετὰ πείσματος τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἐκάλυπτεν αὐτούς· ὁ ὕπνος δραπέτης ἄφινε τὴν ταλαίπωρον εἰς ὕλας τὰς ἀγωνίας ἀνθρώπου, ὅστις θέλει νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν στοχασμοὺς, φοβούμενος, ὡς ὁ ἐνοχος, μήποτε ὁ ἴδιος προδοθῇ ἐξετάζων τὸ ἐγκλήμα του. Καὶ μολταῦτα ἢ ἀθωότης ἐπάθαιεν, ὅτι ὁ ἐν Λαβυρίνθῳ περιπλεχθεὶς, ὅστις ἐνῶ νομίζει μετὰ πολλὰ, ὅτι εὖρει τέλος τὴν διεξοδὸν, ἀπεναντίας εἶναι εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται ἢ ἀπηυδισμένος νὰ καθίσῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ σκεφθῇ τὴν θέσιν του. Ἠγέρθη λοιπὸν καὶ ἡ Ἄνθῃ, ἔλαβε θέσιν γραφικωτάτην καὶ μὲ ἐκφρασιν λέγουσαν.

— Ἄς ἰδῶμεν τέλος τί ἔχω; τί μοῦ συμβαίνει; ἐκάθησεν ἡμίγυμνος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ὡς ἀρχαῖον τοῦ Φειδίου ἔργον

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀφαιρέσεως·

— Ὅποια ἐσπέρα! εἶπε· ὅποια συγκινήσεις ἄλογοι! διεννοήθη καὶ διατί; διότι νέος τις, τὸν ὁποῖον μόλις τρεῖς ἡδὴ συνήντησα ἐφάνη περιποητικὸς πρὸς ἐμὲ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην. Εἶναι ἀληθές, ὅτι μετεγχερίσθη φράσεις τινὰς αἰσθηματικὰς ἀναδλέπων με διὰ τινος θαυμασμοῦ δῆθεν, πλὴν βεβαίως ἤθελε νὰ παίξῃ, διότι μήπως δὲν ἤκουσα, ὅτι εἶναι εἰς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πάντοτε ἐφρόντισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὸ πνεῦμα των εἰς εὐφυῆ λογοπαίγνια; τί ἀνόητος! αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μὲ συγκινήσῃ μὲχρι στενοχωρίας;

Ἄλλὰ διατί ἤτο σύννους ἐνῶ τὸν λέγουν εὐθυμότατον εἰς τὰς συναναστροφάς του;

Βέβαια ὁ τρόπος ὁ περιπαθὴς πάντοτε ἀρμόζει κάλλιον εἰς εὐγενῆ φυσιογνωμίαν

Τῇ ἀληθείᾳ ἔχει τόσον ὠραίους ὀφθαλμούς, τὸ ἦθος του τόσῃν συμπαθείαν ἐκφράζει ἐντὸς τῆς βοστρυχώδους κόμης καὶ τῶν λεπτοφυῶν του γενεῶν Ἐπειτα ἡ φωνὴ του ἔχει μαγικόν τι προσβάλλου

τὰς λεπτοτέρας ἵνας τῆς εὐαισθησίας Αἶ! καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀνησυχῶ, ὅποια σχέσις;

Ἐδῶ διεκόπη πρὸς στιγμήν ὅπως ἀναπνεύσῃ μικρὸν στεναγμὸν, ὅστις ἤρξατο νὰ τὴν στενωχωρῇ καὶ ἐξηκολούθησε.

Τὸ βᾶδισμα, ἡ στάσις, ὁ χορὸς του' ὦ! τῷ ὄντι χορεύει, ὡς ἄγγελος, εἶναι τόσον εὐλύγιστος, τόσον ἐλαφρὸς· ἔχει τόσῃν τέχνην εἰς τὰς στροφάς του, ὥστε σχεδὸν ἐναέριος εὐρίσκεται ἡ συγχορευτρία· ἐν μόνον, εἶναι ὀλίγον ταχὺς καὶ ἐπίμων, τοῦτο κοπιᾷ μέχρι νευραλγίας· τασάκις μὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τὴν λειποθυμίαν, διότι τὸ στήθος μου ἔπαλλε πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του εἰς πᾶσαν προσπάθειαν νέας τροφῆς, ἐνῶ ἤμην ἀπνηδυσμένη πλέον Ὡ! νά! καὶ τώρα αἰσθάνομαι τοὺς παλμοὺς αὐτοὺς· . . . καὶ ἔθεσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἥτις βεβαίως θερμαινομένη ὑπὸ τῶν λογισμῶν τῶν πρώτων αὐτῆς ἐντυπώσεων ἔφθανε βαθμηδὸν εἰς τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σημεῖον, εἰς τοὺς πρώτους παλμοὺς της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ καρδία ἐκείνου ἔπαλλε, τὴν ἡσθανόμην, καὶ σχεδὸν ἤκουα τοὺς κτύπους της.

Ἄρά γε διατί; ἐκοπίαζε βέβαια, διότι παρετήρησα καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ στραφῶμεν, ἵνα μὴ κάμῃ καὶ ἐγὼ κοπιάσω, ἐφρόντιζες νὰ μὲ σύρῃ πλησίον του σχεδὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τότε ἡσθανόμην ὅτι ἔτρεμεν ὅλος.

Ἐνταῦθα ἀφρηρῆθ' διατεθεῖσα εἰς τρυφερὰν μελαγχολίαν, τῆς ὁποίας τὰ θέληγτρα τῇ ἦσαν ἄγνωστα μέχρι τοῦδε, καὶ λογισμοὶ πρωτοφανεῖς διέβησαν ὡσεὶ σκιαὶ ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἄν ἐμαντεύσαμεν, ἰδοὺ ἡ πρώτη ἐξέτασις τῶν παραδόξων ἐρωτικῶν συγκινήσεων τῆς ἀθωότητος, ἰδοὺ ἡ πρώτη ὄνειροπόλησις. Θέλουσα νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτὴν τί ἐπάθαιεν, ἀπρονοήτως ἐνίσχυε τὰς πρώτας αὐτῆς ἐντυπώσεις διὰ τῆς ἀπαριθμήσεως αὐτῶν, καὶ ἤνοιγε διὰ τῆς γοήσεως φαντασίας ἀμφοτέρας τὰς πύλας τῆς καρδίας της εἰς τὸν πλάνον αὐτὸν ἔρωτα, ὅστις προσποιεῖται ὅτι φεύγει, πετᾷ ἂν θελήσῃς νὰ τὸν κρατήσῃς· ὅστις οὐδέποτε δεικνύει τὰ τόξα καὶ τὴν φαρῆτραν του, ἀλλὰ πάντοτε προσφέρει τὰ χρυσᾶ του πετὰ, ἅτινα ὡς τοῦ Ἰκάρου ἀναλύονται εἰς τὴν αἰθέριον πτῆσιν του, ἂν πλανηθῆς καὶ στηριχθῆς ἐπ' αὐτῶν· καὶ ἰδοὺ τότε πίπτεις ὡς ἐκεῖνος εἰς πελάγη ἀχανῆ, εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ Ἄνθῃ τέλος παρεδόθη εἰς τὴν πλάνην τῶν βεμβασμῶν καὶ ἀπεκοιμήθη εἰς ἡδύτατον ὄνειρον. Ἡ μορφή τοῦ Γαβριὴλ παρέστη ἐνώπιόν της, περιπαθῶς μειδιῶσα, ἡ δὲ πνοή του ἐμυροβόλει, ὅτε τῇ ἀπεύθυνεν ἀκατάληπτους τινὰς φράσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνουσα ὡς αἰνίγματα προσεπάθει νὰ τύχῃ τὴν λύσιν των· καὶ καθ' ὅσον ἐκοπίαζεν, ἡδονὴν ἄφατος καὶ νάρκη μαγικῆ, ἐπενήργει ἐπ' αὐτῆς Τῇ ἐφάνετο τότε, ὅτι τὴν ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐλαφροὶ ὡς πτηνὰ ἀρίπταντο, ἵπταντο εἰς ἀτμοσφαῖραν νέων δι' αὐτὴν αἰσθήσεων, εἰς οὐρανοὺς σβυνομένους εἰς τὴν ἄπειρον ἔκτασιν, τὴν ὅποιαν οἱ ἡμί-

κλειστοὶ καὶ χαῦνοι ὀφθαλμοὶ της μόλις διώρων. . . . Ἐκεῖ πληθος ἐρώτων, ὅλα μειδιῶντα ἀγγελίδια, βόδα καὶ ἄνθη βαίνοντα, ἐπαίζον ψάλλοντα συμφωνίας ἐξάλλους καὶ διέθετον τὴν ψυχὴν εἰς ἡδυπαθεῖς ἐκστάσεις, ἐξ ὧν θέλων νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ὁ Γαβριὴλ τὴν ἐκάλει ἐξ ὀνόματος.

— Ἄνθῃ, Ἄνθῃ! ἰδὲ τοὺς ἔρωτας αὐτοὺς.

Ἡ φωνὴ εἶχε τι ἡδυπαθέστερον τῆς μελωδίας ἐκείνων.

— Ὡ! ἂν ἡδυνάμην νὰ ζήσω μετὰ σοῦ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὦ! θὰ ἤμην . . . θὰ ἤμην εἰς αἰωνίαν ἔκστασιν ἀπεκρίνετο δι' ἐσθυμένης φωνῆς ἡ Ἄνθῃ· ἀλλ' εἰς τὴν τρίτην ἐπιφώνησιν.

— Ἄνθῃ! ἀρκεῖ νὰ θελήσῃς ἡ Ἄνθῃ ἀφυπνίσθη καὶ ἀνοίξασα δύο μεγάλους ὀφθαλμοὺς εἶδεν ὑπὲρ αὐτὴν τὴν μητέρα της, ἥτις ἀνησυχούσα ἔδραμε πολλὰ ταχὺ παρὰ τῇ προσφιλεῖ θυγατρὶ της καὶ εὐρούσα αὐτὴν, ὅπως ὁ ὕπνος τὴν παρέλαβεν, προσεπάθει νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἀναπαυτικώτεραν θέσιν καὶ ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο τὴν ἐκάλει ἐξ ὀνόματος.

Ἡ Ἄνθῃ ἐξηγέρθη πλανωμένη καὶ ἀβέβαιος περὶ τῶν αἰσθήσεων της· ἀλλ' ὅτε ἐβεβαίωθη περὶ τῆς παρουσίας τῆς μητρός της, τότε ἡ συνειδήσις ἤλεγξε κάθε στοχασμὸν αὐτῆς καὶ κατενόησε τὴν στάσιν τῆς καρδίας της.

— Τί λοιπὸν, αἱ συγκινήσεις αὗται εἶναι ἔρωσις; ἐτόλμησε νὰ σκεφθῇ ὁποίας ἰδέας ἡ λέξις αὕτη συνεπάγει! Ἀλλ' ὄχι! εἶμαι βεβαία περὶ τῆς καρδίας μου· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σκέπτομαι δι' ἄνθρωπον, ὅστις ἴσως δὲν σκέπτεται περὶ ἐμοῦ.

Καὶ ἰδοὺ κατέβαλε τελευταίαν προσπάθειαν ἵν' ἀποδιώξῃ τὰς ἰδέας τῆς αὐτῆς, περιπτυσσομένη ἐντὸς τῶν ἐφαπλωμάτων της καὶ παρακαλοῦσα τὴν μητέρα αὐτῆς νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ εἰσεῖτι ὀλίγας ὄρας ἀναπαύσεως.

Ἡ γραῖα μήτηρ ἀπῆλθεν· ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς Ἄνθῆς ὁμοίαζεν ἤδη ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν κέλητα, ἐν μέσῳ ἐναντίων ἀνέμων καὶ θαλάσσης ταρρασομένης ταλαντευόμενον· δι' ὃ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν ἰδοῦσα, ὅτι ἀκατόρθωτον ἦτο νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς ὡς μύϊας τῷ μέλιτι κυκλοῦντας αὐτὴν λογισμοὺς.

— Ὅποια νύξ! ἀνέκραξε καὶ κατεπῆδησε τῆς κλίνης, σύρουσα τὴν χορδὴν τοῦ κώδωνος, πλὴν διὰ τὸσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ἡ θαλαμηπόλος διὰ νὰ σπεύσῃ ἀνέτρεψεν ἐν τυχὸν κάθισμα, κατεπάτησε τὸν τυχερὸν ἐμποδῶν της μικρὸν σκύλακα, ὅστις ἐκβαλὼν ὀδυνηρὰς ὑλακὰς κατέφυγε ὑπὸ τινὰ τράπεζαν προσβλέπων μετὰ θλίψεως τὸ καταπατηθὲν γέφυμα του, καὶ τέλος ἔφθασε τεθορυβημένη ἐνώπιον τῆς κυρίας της· εὗρε δ' αὐτὴν περιβεβλημένην ἤδη τὸν κοιτωνίτην της.

— Τί προστάζετε, κυρία, τί ἐπάθατε;

— Τί ἔπαθα;

— Ἐσύρατε μεθ' ὀρμῆς τὸν κώδωνα καὶ 3

— Η Άνθη χωρίς νά ἀποκριθῆ προσεμείδισσε μόνον καὶ ἐσκυθρόπασεν, ὡς Ἄγγελος ὑπὸ τὴν ἐπιβροίαν ἀθάως πλάνης του· καὶ μόλις εἶδε τὴν μητέρα της, ἠγέρθη καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν ἐβρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν κατησπάζετο.

— Πλὴν τί ἔχεις;

— Τίποτε! δὲν ἔχω μῆτερ μου, ἰδὲ καὶ ἐπέδειξε τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν της, ἐφ' οὗ τὰ ἀποροῦντα χεῖλη της μητρὸς διὰ τῆς θυγατρὸς της τὴν πρωτοφανῆ ὠχρότητα, ἐπέθεσαν τὸ φιλοστοργότατον φίλημα.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν αἰσθανώμεθα περιεργὸν εὐχαρίστησιν ἀκολουθοῦντες τὴν θελκτικὴν αὐτὴν νεάνιδα, τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπίνου τελειότητος, εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἀγωνίας της, εἶναι ἀνάγκη μολεταῦτα νά ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὁδὸν *Κηδοθήγραια*.

Ἐκεῖ εἰς μίαν τῶν ὑψηλόμων οἰκιῶν εἰς ἓν δωμάτιον ἔνθα, ἐδῶ μὲν κενῆται ἐπὶ κομπῆς τραπέζης διάφορα ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ νεώτερα κοσμήματα· ἐκεῖ δὲ πολλὰ κατὰ στιβάδας ἐφημερίδες, ἀλλαγῶν πάλιν βιβλία, οἱ δὲ τοῖχοι κοσμοῦνται δι' ἐκλεκτῶν ἀπεικονισμάτων καὶ τὸ πᾶν δεικνύει μὲν τὴν μειδιῶσαν εὐπορίαν, συνάμα δὲ τὸ ἀφροντι τοῦ κυρίου των καὶ τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν ἣν ἔκαμνεν αὐτῶν.

Ἐντὸς λοιπὸν τοῦ δωματίου τούτου, λέγομεν, ἀπέναντι κλίνης τὴν ὄποιαν καὶ ἀσιατικὸς ὀφθαλμὸς ἤθελε φρονήσει, ἐπὶ καθέδρας ἀναπαυτικωτάτης κεῖται μὲ κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, πόδας ἐκτάδην καὶ χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένας, τὸ ἔμψυχον ἀντικείμενον τῶν συγκινήσεων τῆς Ἀνθῆς καὶ τῶν ἠδυπαθῶν αὐτῆς ὄνειρων.— Τί πράττει εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, εἰς ἣν πρὸ δύο ὥρων εὐρίσκεται; Ὑπνῶνται;

Τὸ σῶμα εἶναι ἀκίνητον ἀλλ' οἱ ἠμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ χεῖλη του τὰ συνεσφιγμένα δὲν μᾶς δίδουσιν εἰκόνα ὑπνώττοντος. Ὁ Γαβριὴλ εὐρίσκεται μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρευσης, εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἡμῶν σκέπτεται εἰσέτι, ἀλλ' οἱ στοχασμοί μας, ὠχροὶ ὡς φάσματα ἀνακυκλοῦντες ἐνώπιον ἡμῶν, μᾶς κρατοῦσιν αἰχμαλώτους, ὡς εἰπεῖν, τῆς μαγικῆς τῶν πλάνης, καὶ βεμβάζομεν.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον τρεῖς ἀντήχησεν τὸ θορυβῶδες τύμπανον τοῦ ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ὥρολογίου, καὶ ἡ ὥρα αὕτη, ὡς ἀπόφασις ἐπίσημος καὶ ἀμετάτρεπτος ἐσήμανεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐφ' οὗλου τέλος τοῦ νοεροῦ συστήματος τοῦ Γαβριὴλ, τὴν ἀμετάτρεπτον πορείαν τοῦ ἔρωτος, ὅστις ἀθαιρέτως ἐν τῷ δικαίωματι τοῦ ἰσχυροτέρου, ἦλθεν ἐπικαθίστας δριμύς, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῷ νῷ, καὶ κατέλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου λογικοῦ, εἰς ὃ ἐγκαυχᾶται ὁ ἄνθρωπος.

Εἰς τὸν τρίτον αὐτὸν ἔχον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γαβριὴλ ἠνεώχθησαν τὰ χεῖλη του ἐλύθησαν, κατέπεσαν αἱ χεῖρες του καὶ διὰ μιᾶς κινήσεως τῶν ποδῶν εὐρέθη ὄρθιος.

Τίποτε δὲν κινήθη ἐν τῇ ἀνθρώπῃ του ὕψει ἐκτὸς τοῦ ἤθους του,

ἐκφράζοντος τὴν μαρτυρικὴν ἐκείνην μελαγχολίαν, ἥτις περιέβαλλε τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα πολίτην, ἐγκαταλιμπάνοντα τὰ προσφιλέστερά του ἀντικείμενα διὰ νά βαδίση ἐκεῖ, ὅπου τῆς πατρίδος οἱ νόμοι καὶ τὸ πολεμικὸν αἶσθημα μεταβλήθη ἐν χρέος, ἐκάλουν αὐτὸν μαχρὴν τὴν μέχρι θανάτου.

— Λοιπὸν! μέχρι θανάτου θά τὴν ἀγαπῶ! ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριὴλ, ἀφοῦ ἡ ἀγγελικὴ μορφή της ἐπλήρωσε τὸ κενὸν τοῦτο— καὶ ἤγγισε τὴν καρδίαν του— ἡ δὲ μαγικὴ αὐτῆς ἀτμοσφαῖρα περιέβαλε τὴν ἔδραν τῶν ἰδεῶν μου καὶ διὰ μόνην αὐτὴν καρδιοπαλμῶ, καὶ δι' αὐτὴν καὶ μόνην σκέπτομαι μέχρι θανάτου! . . .

Ἄλλ' ὡς ἐπισφράγις τῆς ἰδέας του ταύτης, τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ ἀμβλεία κραυγὴ τῆς γλαυκῆς διέχυσε τὸν βραδὸν ἐκείνον καὶ πένθιμον ἔχον, ὅστις ἐνσπείρει ἐν τῇ ψυχῇ, τοῦ θανάτου τὸ βίγος.

Τί, διεννοήθη, θανάτου προμήνυμα! . . . ἀλλὰ τὸσάκις ἐπανερχόμενος ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ἀπὸ εὐθύμους διανυκτερεύσεις ἤκουσα ἀταράχως τὴν φωνὴν ταύτην, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἦτο προμήνυμα νέας εὐτυχίας· ἡ μήπως ὁ ἔρως εἶναι δισσιδαίμων . . . ἐσκέψθη καὶ συνένδυτος, ὡς ἦτο, ἐβρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀναμένων τὴν αὐγὴν.

Ὁ ἔρως εἶναι προδότης.

Μόλις ἤδη, ὁ ἥλιος ἐχρῖσσε τὴν σοβαρὰν ἀκρόπολιν ἐν μιᾷ τῶν ὀρειωτέρων ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, τὰς ὁποίας μόνος ὁ Ἕλληνας ὀρίζων ὄρει εἰς τοὺς θαυμαστάς του, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πλανὸν χρῶμα, ἐγένετο γλυκύτερον εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ὅτε ὁ Γαβριὴλ ἠγέρθη, ἐβρίφην ἐλαφρὸν καλλωπισμὸν ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τῆς ἐνδυμασίας του, περιπτύχθη ἐντὸς τοῦ μανδύου του καὶ ἐξῆλθεν κατευθυνθεὶς πρὸς τὸ ἀμαξοστάσιον καὶ ἐκεῖ ἐζήτησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 57 ἀμαξάν.

Ὁ ὀδηγὸς αὐτῆς ταχὺς, ὡς ἀμαξιλάτης, παρουσιάσθη ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν συναδέλφων του διαφιλονεικούντων τὸν ἐπιβάτην ὡς λάφυρον, ἔνθα ἐδέχσε νά διαγωνίσῃ, νά ὑβρίσῃ ὅπως φθάσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀναγνωρίσαντος καὶ καλοῦντος αὐτὸν Κυρίου.

— Τί προστάξεις αὐθέντη; τῇ λέγει, διὰ τῆς ἰδιαζούσης τῆ ταξείου του ἐλευθερίας κινήσεων καὶ χαρακτῆρος.

— Νά περιδιαβάσω θέλω, ἀπήντησεν οὗτος, καὶ σχεδὸν ἦτο ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας, πρὶν ὁ ἀμαξιλάτης φθάσῃ νά ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα, καὶ τὸ οὐσιωδέστερον, προτείνῃ τὰς συνήθεις διαπραγματεύσεις.

— Πλὴν σταθῆτε ν' ἀνοίξω αὐθέντη; τοῦ θά ὑπάγετε, καὶ ποσὴν ὥραν, θά τρέχωμεν; Ἡ συμφωνία . . .

— Τί συμφωνία! διὰ μίαν ὥραν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ αὐτό; καὶ ἐνεχείρισεν ἐν πεντάδραχμον.

— Εὐχαριστῶ αὐθέντη· σὰς ἀρέσει ὁ δρόμος εἰς τὰ Πατήσια; ἤρώτησεν ἐπικλείων τὴν θυρίδα.

— *Τράβα* θθεν θέλεις.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐπέβαινε νῆδη καὶ ἐλάμβανε τοὺς χαλινοὺς, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ Γαβριὴλ τὸν ἀνεχάρισε.

— Ἄκουσε, τὸν λέγει, ἀμαξᾶ!

— Προστάξτε αὐθέντη.

— Νὰ παράσῃς πρῶτον ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου διὰ νὰ ἐρωτήσω κάτι καὶ ἀκολουθῶς, τὸν δρόμον σου.

— Μετὰ χαρᾶς αὐθέντη, ἀλλὰ ἂν θέλετε, νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ κατοικεῖ ἡ ἐξαδέλφη σας, διότι . . .

— Αἴ! καλὰ, εἶπε μετ' ἀδιαφορίας ὁ Γαβριὴλ, κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου χθὲς τὸ μεσονύκτιον μετὰ τὸν χορὸν τὴν ὠδήγησας.

— Ἀλλὰ τότε αὐθέντη θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὸν βοτανικὸν κῆπον, ἂν θέλετε, ἐξακολουθοῦμεν τὸν ἴδιον περίπατον, εἶναι ὥρατος!

Εἰς τὸν βοτανικὸν κῆπον! διεσκέφθη ὁ Γαβριὴλ.

— Ἄς εἶναι, *τράβα!* πλὴν ἀργά, ἀργά.

Ἡ ἀμαξᾶ εἰσέστη καὶ ἤδη ἐκυλίετο πρὸς τὸ ὄρισθὲν σημεῖον.

Εἰς τὸν βοτανικὸν κῆπον! ἐκεῖ λοιπὸν κατοικεῖ; καὶ ὑπὸ μυστηρίου συζεύξετε ἰδεῶν φερόμενος ὁ Γαβριὴλ, δὲν ἠσθάνθη ὅτι ἡ ἀμαξᾶ ἔστη, ἐνώπιον μεγάλης τινοῦ θύρας καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἠτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς.

— Τί κάμνεις; τὸν λέγει, ὁ Γαβριὴλ.

— Νὰ καταβῆτε αὐθέντη, ἐφθάσαμεν.

— Ὄχι! *τράβα!* εἶναι πολλὰ πρῶτ' εἰσέτι, θὰ κοιμῶνται βέβαια ἀπὸ τὸν χορὸν . . . ἐψέλλισε τεθορυβημένος, — *τράβα!*

— Ὅπως ἀγαπάτε αὐθέντη, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ἐπανελάβε τὸν δρόμον του.

Ὁ θόρυβος τῆς ἀμαξῆς δὲν ἦτο βεβαίως ἀνάγκη νὰ σύρῃ πρὸς τὸ παραθύρον τὴν περιέργειαν, διότι πρὸ πολλοῦ ἤδη δύο λαμπροὶ ὀφθαλμοὶ φρουροῦντες ἐκεῖ ἀπέσβαινον, οὕτως εἶπεν, τῆς νυκτὸς τοὺς ἀστέρας προκαλοῦντες τὸν ἥλιον.

Ἡ Ἄνθη μάλις ἠγέρθη, ἐνεδύθη ἀφελῶς πως καὶ λαβοῦσα τὸ κέντημά της ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν βλέποντος· ἐνῶ δεύτερον, παράθυρον προσέφερε τὴν εὐάρεστον θέαν κήπου ἐκτεταμένου, τὸν ὅποιον διηλεκτικῆς μέριμνα κατέστησεν ἀειθαλῆ καὶ δασώδη. Ἐκεῖ λεμονοπορτοκαλέαι, διέχυνον ἐν τῇ ὥρᾳ αὐτῶν τὴν εὐώδη ἀτμοσφαῖραν τῶν δένδρα ὀπωροφόρα, ἐκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν διαχρύσων καρπῶν των. Ἄλλα ὑπερήφανα εἰς τὴν ὄψιν των προσεκάλουν τῆς ἀνοίξεως τὰς αὔρας, αἵτινες ῥιπτόμεναι ἀπὸ τῆς κορυφῆς των, ἤρπαζον τῶν ἀνθέων τὰ μῦρα καὶ δι' αὐτῶν ἐβαλσάμονον τὴν φεύγουσαν ἀτμοσφαῖραν, ἐνῶ τὰ πτηνὰ ἐπλεον ἐκεῖ τὰς φωλεὰς των ψάλλοντα τοὺς ἔρωτας αὐτῶν εἰς τῆς ἀνοίξεως τὰ ἐντροφήματα. Ἐκεῖ γλόαι, ἐκεῖ σκιαῶδες, ἐκεῖ βύακες, ἐκεῖ τέλος καὶ ἡ Ἄνθη ἡ Βασιλὶς τοῦ παραδείσου τούτου, ἄθῳα ὡς περι-
(ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Ἐλα δαιμόνιον! ἐτοιμάσθητι, ἐν μέγα πῆδημα!

— Ἐτοιμον! Ἐτοιμον!

— Νὰ πηδήσῃς εἰς τὴν

— Ἐκατάλαβα εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ὑπουργοῦ, θὰ εἰπῆς; τί τιμὴ! τί τιμὴ! καὶ τὸ δαιμόνιον ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ κωμικώτατα.

— Σούστ! μὴν ἦσαι προπετής.

— Καὶ τί τάχα, οὔτε μίαν ἀθωότητα δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς τοὺς Κυρίους ὑπουργούς;

— Ἄφες, παρακαλῶ, τὰς ἀθωότητάς σου, διότι ἀμφιβάλλω ἂν αἱ αὐτῶν ἐξοχότητες τὰς ἀρέσκωνται.

— Καταλαμβάνω, γέρο μου, ὅτι πάσχεις ὑπουργοφοβίαν· ἄλλως δὲν ἤξεύρω ὅποιαν ἐνόχλησιν θὰ φέρῃ εἰς τὰς ἐξοχότητάς των, ἂν (ὄχι βέβαια μετὰ τὴν μορφήν αὐτὴν, ἀλλὰ μετεμφιεσμένος καὶ ἐγὼ) πλησιάσω τὸν ἕνα καὶ τὸν εἶπω ἀθωότατα:

— Καλημέρα σας, ἐξοχώτατε, πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγιάν σας;

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, μειδιῶν χαριέστατα!

— Πολὺ καλὰ! εὐχαριστῶ ἡ εὐγενία σας;

Ἄν μάλιστα προσθέσω:

— Ἐξοχώτατε, σὰς συγχαίρω διότι εὐηρεστήθητε νὰ προσφέρητε εἰς τὸ καινόν, — τὸν Γάμον τοῦ Κουτρούλη μετατυπωμένον. — καὶ ὑποθέτω δὲ, πῶσω θὰ γελάσωμεν, διότι βεβαίως ὁ σημερινὸς γάμος τοῦ Κουτρούλη δὲν θὰ ἔχῃ σύγκρισιν μετὰ τὸν τότε· εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα σας, καὶ — *entre nous* — τὸν εὐρίσκω συγχινητικώτερον τῶν τραγωδιῶν σας . . .

Εἰς τὰς εἰλικρινεῖς αὐτὰς προσφωνήσεις μου θὰ ἰδῆς, ὅτι θὰ μειδιάσῃ καὶ μετριοφρόνως θὰ μοὶ ἀπαντήσῃ!

— Ὄ! εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ! εἰσθε πολὺ καλός. — Τῷ ἔντι, πιστεύω, ὅτι εἰς τὸ κωμικόν . . . ἐπιτυχγάνω κάλλιον . . . μάλιστα δέ . . .

— Μάλιστα! τί ταιριάζει, ἐξοχώτατε, μὴν ἀμφιβάλλετε! αὐτὸ δὲ θέλετε μᾶς τὸ ἀποδείξει μετ' ὀλίγον.

— Τὸ ἐλπίζω τουλάχιστον. . . ἐλπίζω.

.

Ἄν πάλιν παρουσιασθῶ μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἕτερον, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἀποκαλυφθῶ, διότι οὐτ' ἐκεῖνος συνειθίζει νὰ ἀφαιρῇ τὸ κάλυμμα του, καὶ τὸν εἶπω

— Ἐξοχώτατε! ἔρχομαι νὰ σὰς συλλυπηθῶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ

μακαρίτου ἐπάργου Θήρας . . . καλὸς φίλος . . . καὶ καλῆτερος δὲ κάλληλος . . . προτιμότερον βέβαια θὰ ἦτο ἂν ἤκουετο ὅτι λησται' ἔλαβον καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους — διότι αὐτὰ εἶναι πράγματα ὅπου διορθώνονται, — παρὰ ἢ λυπηρὰ εἰδήσεις τοῦ θανάτου, ἢ ἀνεπανόρθωτος.

— Καὶ βέβαια ! θὰ μ' ἀπαντήσῃ· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή ! αὐτὸς εἶναι, βλέπεις, ὁ προορισμὸς τῶν ἀνθρώπων — μόνον καλὴν μνήμην ἄς εὐχόμεθα . . .

— Καὶ καλὸν ὑπουργεῖον, ἐξοχώτατε !

Ἄν εἰς τὸν τρίτον πλησιάζων ἀσκεπῆς, ἵνα μὴ καταπέσῃ ὁ πῖλος μου, διότι ἀναγκάζομαι νὰ ἀναβλέψω εἰς τὸ ὕψος του — εἶπω

— Πῶς ἔχετε, ἐξοχώτατε ; καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγω, — διότι ἡ ἐξοχότης αὐτῆ δὲν ἀνταποδίδει φιλοφροσύνας, εἶναι σοβαρὰ ὡς ἡ παιδεία. — ἐξοχώτατε ἤλθα νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἱερατικῆς σχολῆς, καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω, ἂν ἦναι δυνατὸν, νὰ μὲ διορῆσετε εἰσπράκτορα αὐτῆς διὰ νὰ εἰσπράττω ἀπὸ τοῦδε τὰς ἀποζημιώσεις, ὧσων δὲν θὰ ἐκπληρώσουν τὰς ὑποσχέσεις τῶν — ἀναμφιβόλως θὰ μοῦ ἀποκριθῇ.

— Μὰ νομίζω, ὅτι ἴσως δὲν εἶναι καιρὸς . . . διότι, μετὰ πέντε ἔτη . . . Μολονότι τὴν θέσιν αὐτὴν τὴν ἐπιφυλάττω εἰς ἄλλον τινα . . . ἄλλον ἐμέ . . .

— ὦ ! τότε ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἐπιφυλάξεις σας.

Ἄν δὲ καὶ εἰς τὸν ἕτερον παρουσιασθῶ, μὲ τὸν πῖλον εἰς χεῖρας καὶ τὸν εἶπω

— Κύριε ὑπουργέ ! τὰ σεβάσματά μου ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἕκ μέρους μιᾶς κοινότητος διὰ τὴν σύστασιν λιμεναρχείου εἰς τὴν νέαν Πατρίδα τῶν . . . καὶ νὰ σᾶς . . .

— ὦ ! εὐχαριστῶ, θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μετριοφρόνως, ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, καθόσον ἐνήργησα ὅ,τι εὖρον ἑτοιμον . . .

— Τί ταιριάζει, ἀρκεῖ ἡ κλοσύνη σας.

Καὶ πρὸς τὸν ἕτερον ἂν εἶπω ἱπποτικῶς, διότι καὶ ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ἐπηγγέλετο ἄλλατε τὸν ἱππότην:

— Κύριε ὑπουργέ, σᾶς προσκυνῶ.

— Τί κάμνεις, φίλε ; θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἀφελῶς μειδιῶν — καὶ θὰ στραφῇ πρὸς τὸν πλησίον, ὡς συζητῶν σπουδαῖον νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον δὲν προτίθεται νὰ καθυποβάλῃ.

Εἰς τὸν τελευταῖον τέλος, πρὸς τὸν ὁποῖον χρειάζεται καὶ ὀλίγη προσοχὴ διότι ὑπάρχουσι μερικαὶ διατυπώσεις.

— Γενναϊότατε ! μετὰ λύπης ἤκουσα τὰς κλοπὰς τοῦ στρατιωτικοῦ ταμείου, καὶ καλὸν εἶναι νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἐξέλεγχσιν αὐτοῦ μήποτε φανῇ, ὅτι ἐλλοίπουσι πλείοτερα παρὰ τὰ κλαπέντα.

θὰ ἰδῆς ὅτι εὐχαρίστως θὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ φυσικώτατα:

— ὦ ! δὲν ἀμφιβάλλω, δὲν ἀμφιβάλλω ! καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλω προσέξει.

— Κατόπιν ἐννοεῖς, ὅτι προσκυνῶ βαθύτατα καὶ ἀποσύρομαι.

Βλέπεις λοιπὸν, καλέ μου γέρο, ὅτι τὸ ἐν εἰς τὸν ἕνα, ἕτερον εἰς τὸν ἄλλον καὶ πρὸς ὄλους, ὡς καλὸς διπλωμάτης, δύναμαι νὰ ἀπευθίνω μίαν ἀθωότητα, ἐν χεῖρσιν ἢ καὶ μίαν ἀστείότητα ἂν θέλῃς (ἐκτὸς τῆς ὑπουργικῆς ἑδρας τῶν) χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶν, νὰ γελᾶσωσι μάλιστα, ἂν εἶναι εὐφροεῖς, καὶ νὰ γελᾶσωμεν ὁμοῦ εἰς τοῦ ψεύτη κόσμου τὰ πράγματα, διότι οἱ ὑπουργοὶ δὲν εἶναι νεκροὶ, οἵτινες δὲν ἐπκνέρονται εἰς τὸν κόσμον.

— Τί λέγεις εἰς ταῦτα ;

— Δὲν ἀντιλέγω, ὅτι ὅλα καλὰ, ἀλλὰ . . . προσέθηκεν.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὑπομονῆς.

— Ἰπάρχει τέλος ἐν ἀλλῶ, τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦν τόσαι κοκκίδες

Τὸ δαιμόνιον ἐμόρφασε, συνωφρυνθῆν, τὸ βλέμμα του ἐγένετο ὄλον πῦρ καὶ τὰ κερατιδία του ἤρχισαν νὰ ἀνασειῶνται.

— Ὁ Ἀδθηρίτης εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ὠχρίασεν !

— ὠχρίας ; τὸν λέγει τὸ δαιμόνιον, σε φοβίζω ; ἐν τούτοις εἶμαι αἰχμαλώτός σου· ἀλλ' ὁ φόβος εἶναι τὸ πικρὸν ἐλάττωμα ὑμῶν τῶν ἀνθρώπων

Αἶ ! καυμένε, ἐπρόσθεσε τὸ δαιμόνιον μὲ ὕψος σπουδαιότητος, μεταβαλὸν τὴν ἀγρίαν του ὕψιν εἰς ἐκφρασιν οἰκτερισμοῦ — Αἶ ! καυμένε, ἂν ὀλίγοι, δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους ἀπεφασίζετε νὰ τεινάζετε, τὸν ζυγὸν σας καὶ νὰ ἐκφράσητε ὅσα αἰσθάνεσθε, αἶ ἐξοχότητες αὐταὶ ἤθελον σᾶς ἐκτιμῆσαι πλείοτερον . . .

Ὁ Ἀδθηρίτης ἔμεινεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν σκεπτόμενος

Τὸ δαιμόνιον ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐπικαθῆσαν ἐκεῖ ἤρχισε κρατοῦν τὸν ρυθμὸν διὰ τῶν κερατιδίων του, τὰ ὅποια προσέκρουε ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, νὰ τεραιζῇ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς τραβιάτας.

Ἄς παύσουν τέλος τὰ βᾶσινα, τὰ πάθη

— Δαιμόνιον, κράζει ὁ Ἀδθηρίτης ἀφυπνισθεῖς.

— Πάρεμι !

— Πῆδα, τὸ μέγα σου πῆδημα ! εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ὄχι βέβαια διὰ νὰ κλέψῃς τὴν μηχανὴν τοῦ συντάγματος (ἐκτὸς ἂν τὸ θελήσουσιν οἱ κύριοι ὑπουργοὶ) ἀλλὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ γίνῃ λόγος εἰς τὰς Βουλὰς ἂν αὐταὶ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικρίνωσι τοὺς διορισμοὺς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως.

— Τὸ δαιμόνιον ἐγένετο ἄφαντον καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐτληγράφησεν.

— Δέσποτα, κατέπεσα ἐφ' ἐνὸς ἐφημεριδογράφου, καὶ, ἂν καὶ εἶναι ὁ Λόρδος Νουρθούμπερλαντ, μολαταῦτα τῷ ζητῷ συγνώμην διὰ τὴν σύγκρουσιν, οἱ ἐφημεριδογράφοι θεωροῦνται αὐτεγενεῖς· τὸν εἶπα δύο λέξεις, μίαν στιγμὴν λοιπὸν ἕως οὗ τὰς κοινοποιήσῃ. . . . Ἰδοὺ ὁ Λόρδος Παμμούργης ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐνώπιον τοῦ σώματος τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 8ης Μαΐου, διαμαρτύρεται, ὅτι « οὐ μόνον δὲν ἐξέφρασεν, ὅτι τὰ σώματα δὲν δύνανται νὰ ἐπικρίνωσι τοὺς διορισμοὺς, ἀπαντῆσας ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὡς ἐν συνταγματικὸν δικαίωμα » . . .

— Ἀμείσως, ἀμείσως! κάμε νὰ ἐγερθῇ σφοδρὰ συζήτησις, ὅπως τὰ πρακτικὰ ταῦτα δημοσιευθοῦν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ ἰδῇ ὁ φίλος μου συντάκτης τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι λάθος ἔχει δι᾿-σχυριζόμενος τὸ ἐναντίον, καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ἀνάγκη ἔχει ἀκόμη νὰ ἀγοράζῃ καὶ ὄχι νὰ πωλῇ. . . ὀλίγη δὲ μετριοφροσύνη ἤθελε τὸν ἀρμόζει κἀλλιον ἢ τοῦ φαναριώτου ἢ δοκαιοσοφία καὶ τὸ ἡμίκλειστον βλέμμα καὶ. . . . ἐνῶ ὁ Ἀδερφίτης ἐζηκολούθει νὰ λέγῃ.

Τὸ δαιμόνιον παρέστη!

— Ἄ! ἐδῶ, καὶ ἡ συζήτησις; δαιμόνιον!

— Μόνον αὐτὰ δὲν γίνονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐκτὸς ἂν νομίζῃς, ὅτι ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ μοιράσουν τὸ σύνταγμα· πλὴν καὶ τοῦτο δὲν γίνεται, διότι τόσοι ὅσοι εἶναι, καταλαμβάνουν ὅτι δι' ἐν ἄρθρον, θὰ κάμουν τὰ *Ἰγγλέζικὰ τῶν καλουπάκια γυτίλια, γυτίλια*. . . .

— Λοιπὸν πῆδα, τὸ ἔργον σου!

— Εἶμαι εἰς τὸν γενικὸν τῆς Κυριακῆς περίπατον· τί κόσμος, τί στολίδια! πλὴν μόλις ἐφάνην εἰς τὸν κύκλον καὶ ἰδοὺ δύο χαριέστατα κηράσια μὲ ἀναγνωρίζουν ὡς τὸν Ἀδερφίτην καὶ προσμειδιοῦν, τὰ πλησιάζω μετὰ θάρρους, ἀλλὰ πάραυτα συνοφρουοῦνται.

— Καὶ, ἔτσι τὰ καπέλα σατυρίζεις ἐσὺ, αἱ! καὶ δὲν ἐντρέπεις!!

— Ὅχι, ὠραῖα μου, ἀποκρίνομαι, ὄχι! δι' ἐσᾶς, ἀπαντῆσας σᾶς πρότρέπω νὰ τὰ φέρετε, καὶ ἂν προσέξετε νὰ ἔχουν τι σεμνότερον σᾶς στέκουν θαυμάσια.

Ἦ! θὰ εἶναι τότε τρέλλα!

Ἄν ἴσως ὀλιγώτερον βιάεστε μὴ κορδέλλα.

Ἄλλ' ἰδέτε τὰς μητέρας ἐκεῖνας, δὲν ἔχω δίκαιον;

Καὶ διὰ νὰ καταδείξω τὸ γελοῖον τῆς θέσεώς των, ἐφύσησα, ἡγέρθη μικρὸς ἀνεμοστρόβιλος, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀντίγραφον μιᾶς ὠραίας ἀληθοῦς σκηπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν ζυγῷ παίξει τὸ ὠραιότερον μέρος διότι λέγει ὁ σύζυγος πρὸς τὴν χαριτόβρυτόν του νὰ περιπατῇ ὀρθῇ, καὶ ἐκεῖνη ἐντρέπεται. . . .

Ἄμαξα κυκλοῦσι τῆς μουσικῆς τὰ ἔρια, ἐντὸς αὐτῶν φέρεται ἡ ἀριστοκρατία μὲς ὠρὰ ὡς ὁ φθόνος, διότι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὰς ἀπαιτήσεις τῆς, ἐνῶ τρεῖς τέσσαρες θηλυδρία περὶ τὰς θυρίδας τῶν ἀμαξῶν αὐτῶν τοῖς προσφέρουσι θυμιάματα, καὶ ὅπως εὐκρεστῆσιν

λείγονται ὡς ἐγιδναὶ καὶ κακογλωσσοῦν τοὺς διαβαίνοντας. . . . Ἐλπίζω νὰ τοῖς δώσω ἐν μάθημα ἂν δὲν μάθουν νὰ σέβονται τὰς ἀξιοτίμους οἰκογενείας. . . .

Ἰππεῖς ἐδῶ, πεζοὶ ἐκεῖ κυκλοῦσι τὴν πικανίζουσαν μουσικὴν· εἶναι ἀργὰ ἄλλως ἤθελα σοὶ δώσω ὀλίγας εἰκόνας ἠθικὰς τε καὶ σωματικὰς. Ἄν μοῦ διαφεύγει ὅμως εἰς ἵππεὺς μὲ ἀλυσσοδέτους πόδας, διότι τοῦτο δεικνύει προβλεπτικὸν νοῦν.

Ὅπως καὶ ἐν κορασίδιον δεκατριετῆς, μὲ τὸν καστανόχροα πέτασόν του εἶναι ὠραῖον, θελκτικώτατον, εἶναι ἀθωότατον ἀγγελουδί! τὸ ἀδικεῖ ὅμως ἡ ἀδεξία ὀλίγον συμπεριφορὰ του καὶ μολαταῦτα ἂν δὲν ἤμην διάβολος. . . ἤθελε μὲ κάμει νὰ σκέπτωμαι. . . .

Ἰδοὺ καὶ ἄλλαι ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ, προσχαιρετῶνται.

Πλὴν ἡ μουσικὴ διελύθη ὁ κόσμος ἐπιστρέφει, καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

Τί κονιορτός! ὁποῖα ἡδονὴ περιπάτου πολυθελγήτρου, τί πλῆθος εὐθυμον, κορδέλλες καὶ καπέλλα μειδιῶντα, καὶ ὁπόσαι φυσιογνωμίαι μεγαλοπρεπεῖς!

Δύω μάλιστα ἐξοχότητες μὴ δυνθεῖσαι νὰ πωλήσωσι δημοτικότητα ἀπὸ τῆς ἀμάξης των, ἀναμιγνύονται πεζοὶ καὶ οἱ δύο εἰς τὸ πλῆθος καὶ προσπαθοῦν νὰ συνάξωσι τοιαύτην· ἀλλ' ἀναγνωρίζονται, καὶ τὸ πλῆθος ἀποχωριζόμενον τοὺς ἀφίνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἐκλαμβάνουν τοῦτο ὡς σημεῖον σεβασμοῦ καὶ προσμειδιοῦν εἰς τὸν καθένα, διότι δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσωσι τοὺς περὶ αὐτοὺς μορφασμούς· ὀπτικὴ ἀπάτη, — πλὴν ἄς μὲνῃ τοῦτο μεταξὺ μας ὡς ὑπόμνημα.

— Αἱ! ἀρκεῖ πῆδα.

— Ἦ! μία στιγμὴ γράφε, γράφε! ὅτι εἰς ἐφημεριδογράφος σφόδρα συνταγματικὸς πατριώτης, ἀπ' ἐκεῖνος οἴτινες δὲν βάρουν κοκούλλα, ὅστις ἀφιέρωσε τὴν πᾶσαν Ἐλπίδα του εἰς τὰς Ἀρχὰς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου, ὅστις ὅμως κατέφαγε τὰ πρωτόγεννά του, ὡς ἡ κύων ἐνῶ ἐσύναζεν ἄχυρα καὶ ῥάχη ἵνα τὰ ἐναποθέσῃ. . . . Τὸν πλησιάζει εἰς ξένος, καὶ ἐνῶ νομίζει, ὅτι θὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὰς εὐαρεσκείας του δι' ὅσα ὡς δικτάτωρ τῆς δημοσιογραφίας ἔγραψε κατὰ τῶν ξένων καὶ προσμειδιᾶ, αἴφνης ἀκούει Monsieur vous êtes un infâme, καὶ λαμβάνει ἐν λάκτισμα. Ὁ φερθεὶς ἀπρεπέστατα ξένος ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του. Ὁ ἐφημεριδογράφος μας προσκαλεῖ μάρτυρας, καὶ ζητεῖ νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι τέλος πάντων ἔδωκεν εἰς τὸν ξένον παρὰ μίαν τεσσαράκοντα· διαβεβαίωσον τὸ κοινόν, ὅτι τοῦτο τὸ εἶγε κατὰ νοῦν, διότι ἀνατέμνω τὸν ἐγκέφαλόν του καὶ βλέπω μυρμιδιζοῦσαν εἰς τὰ σπάργανά τῆς τὴν ἰδέαν αὐτὴν, καθὼς καὶ πολλὰς ἄλλας· ἐν τούτοις ἀρκεῖ, διότι πρέπει νὰ ἀκούσωμεν καὶ τί θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ καὶ ὁ κύριος Στρατῆς.

Ἄ! Νά τη δὰ καὶ ἡ ἐφιππος ἀστυνομία καμαρώνει ὡς ὁ ἵππος τῆς, διότι τέλος πάντων τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἐκλάπησαν τὰ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Κ. Μάνου.

Ἐπίσης, τὰ τοῦ Γ. Νάκου παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἐπίσης πολλά ὠρολόγια ἀπὸ τινὰ ὠρολογιοδιορθωτὴν.

Δύω λέβητες τοῦ Ποιητοῦ Γζαλακώστα, κατ' εὐτυχίαν ὅμως δὲν ἦτο μεταξὺ αὐτῶν ὁ τῆς ποιήσεώς του.

Ἐπίσης τοῦ Μοιράρχου Γούση, ἕτεροι δύο, κατὰ συμπάθειαν, διότι εἶναι γείτονες.

Τὸ ἦθος τῆς Σεβαστῆς ἀστυνομίας ἐκφράζει πεποίθησιν, ὅτι θὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς νυκτοκλέπτας, ὅπως καὶ τὰ κλαπέντα. Παρατηρῶ μόνον, ὅτι πρέπει νὰ προσθέσῃ καὶ ταῦτα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιτῶν ἡμερῶν τῆς ἀνακαλύψεων, διότι ὁ αὖξων ἀριθμὸς τῶν ἐγκλημάτων δεικνύει δραστηριότητα.

— Ἄρκει, ἐν εἰσέτι πῆδημα εἰς τὴν οἰκίαν . . . ὑπ' ἀριθ.

— Ἰδοὺ με ἐντὸς δωματίου, ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, ἐφ' ἧς κείνται διάφορα βιβλία, πολλὰ σχέδια καὶ ἐν πυξίον, τοῦ ὁποίου ἡ μαγνητικὴ βελόνη, ὑποτρέμουσα στρέφεται πρὸς μίαν θύραν, ἔσωθεν κλεισμένην.

— Εἴσελθε.

Ω! μία ὠραιότης καλλωπίζεται ἐνώπιον κατόπτρου θεμένου μεταξὺ δύο σινικῶν ἀγγείων δεχομένων ἀνοδοδέσμας ἀνθηροτάτας, τῶν ὁποίων τὰ ῥόδα καὶ κρίνα ἀπομιμᾶται ἡ θεὰ εἰς τὰς ἄχρους παρειάς τῆς, μειδιᾷ χαριέντως διότι ἐπέτυχε νὰ γίνῃ ζωηρότερον τὸ μικρὸν ἐπ' αὐτῶν στίγμα, καὶ ῥίπτεται μετὰ μέθης ἐφ' ἐνὸς φακέλλου.

— Τὸν φακέλλον, τὸν φακέλλον!

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἰδῶ, διότι τόσον σφιγκτὰ τὸν κρατεῖ, ὡς πλὴν προσπαθῶ, ἐκέντησα τὸ κυνάριον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου στρέφει νὰ ἰδῇ. . . ἅ! εἶδα! εἶναι φακέλλος δικογραφίας ὅστις δὲν ἀφορᾷ αὐτὴν, οὔτε τὸν ἀγαθὸν σύζυγόν τῆς, ἀλλὰ τὸν περιπτύσσει, διότι αὐτὸς, κατὰ σύζευξιν ἰδεῶν, ἐπρομήθευσε τὸν πράσινον ἐπενδύτην μὲ τοὺς μαύρους κροσσούς, ὅστις στολίζει ἐνίοτε τοὺς περιπάτους. ἡ θύρα κρούεται ἐλαφρὰ εἰς τὸν γνωστὸν αὐτὸν κτύπον ἡ κυρία ἐγείρεται, ῥίπτει ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς καὶ σπεύδει νὰ ἀνοίξῃ λαμβάνουσα ἦθος περιπαθῆς. Ὁ κρούων αἰτεῖ τὴν δικογραφίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μελετήσῃ τὴν λαμβάνει πλὴν ἀντὶ νὰ ἀποσυρθῇ κἀθήται· εἶναι φίλος οἰκεῖος κρατεῖ συναστροφὴν εἰς τὴν κακοδιάθετον κυρίαν, ἧτις δικηγεῖται ἐμπιστευτικῶς τὰς μικρὰς λύπας τῆς.

— Λοιπὸν τὰς μικρὰς λύπας τῆς, νὰ μάθωμεν.

— Ἄλλ' εἶναι ἱστορία ὀλόκληρος.

— Λοιπὸν τὴν ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν!

— Μικρὰ, Δέσποτα, πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Κούθου, εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς Τήνον. . . ἄλλως τε εἶναι ἀξιόλογος κυρία καὶ δοκίμειται ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς.